

dene værre, end de er. Ja, 1916 har været et saa udmærket Aar, at man ud fra dette kan have en begrundet Forventning om, at de Skatter, som man nu paalægger Borgerne, vil de ogsaa kunne indbetale. De vil ganske vist være tyngende, det indrømmer jeg det ærede Medlem; jeg synes ogsaa, at den overordentlige Indkomstskat er en tyngende Skat. Men det er en nødvendig Skat. Det er ganske nødvendigt, at Rigsdagen igen nu bringer de Midler til Veje, som Statshusholdningen kræver, og som den i stigende Grad vil kræve i det Aar, som kommer, hvorom jeg godt kunde bruge den mørke Skildring, det ærede Medlem gav af Forholdene, og hvor naturligvis paa mange Punkter Statens Midler vil blive taget i Beslag. Men, som sagt, jeg tror ikke, at der kan være nogen Fare for, at Skatten ikke indkommer, det vil ikke være nødvendigt at inddrive den med særlig voldsomme Midler. Det ærede Medlem skildrede Forholdene, som om de var ganske særlig uhyggelige her i Landet, og mente, at der i høj Grad mangler de nødvendige Midler, maaske ogsaa til, naar Krigen er forbi, at staa imod. Jeg vil dog henvise det ærede Medlem til, hvad han ogsaa kender bedre til end jeg, de store Bankers Maanedsopgørelser. Jeg kan egentlig ikke sige, at jeg af Bankers og Sparekassers Opgørelser har faaet det Indtryk, at der er Pengemangel her i Landet; tværtimod, de flyder af Penge. Og hvis man vil tale om den almindelige Balance overfor Udlandet, ja, saa er det ærede Medlem lige saa bekendt som jeg med, at den er gunstigere, end den har været i mange, mange Aar. Altsaa slet saa slemt som det ærede Medlem skildrede det, er Forholdet i Øjeblikket ikke. Hvordan det kan blive — ja i saa Henseende er jeg meget tilbøjelig til at mene, at det ærede Medlem ikke overdriver, naar han skildrer den nærmeste Fremtid ret mørk, men vi ved jo paa den anden Side ikke bestemt, hvor længe denne mørke Tid varer. Jeg har en Gang her i Landstinget — og jeg blev da misforstaaet — sagt, at det var dog muligt, at Verdenskrigen ikke varede Finansaaret ud. Det skulde ikke være nogen Spaadom fra min Side, heller ikke noget Udtryk for, at jeg besad nogen særlig Viden derom, men der er dog intet Menneske, der ikke kan tænke sig den Mulighed, at Verdenskrigen opførte før 1. April 1918. Jeg tror, at jeg brugte det Udtryk, at der var dog Tegn og Varsler om, at der kunde komme Fred. Jeg tror ogsaa, at man i Øjeblikket har

Lov til at sige, at der er Tegn til, at Freden kan komme — uden at jeg paa nogen Maade skal spaa om, hvordan eller naar den kommer, da jeg i den Henseende ikke har nogen Viden ud over, hvad andre Mennesker har. Men Muligheden er der, og den Mulighed betyder, at dersom Verdenskrigen slutter paa et tidligere Tidspunkt end 1. April 1918, vil Forholdene neppe være saa vanskelige for Erhvervene, som det ærede Medlem nu skildrede dem.

Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg, hvad Merindtægtsskatten angaar, havde foreslaaet det højeste Procenttal forhøjet fra 25 til 30. Jeg vil herom sige til det ærede Medlem, at en Forhandling om disse Procenttal har jeg slet ikke været uvillig til, og det vil for Resten ærede Medlemmer af Udvalget kunne bekræfte. Hvis man overhovedet var kommet til en Forhandling med Udvalget, hvad jeg egentlig ikke er kommet til, fordi den blev afskaaret, var det mig ikke umuligt at tænke, at nogen Forandring ogsaa paa dette Omraade kunde finde Sted, men der er i øvrigt ikke fra det konservative Folkeparti, hvortil det ærede Medlem endnu hører, stillet noget Ændringsforslag paa det Punkt. Paa den anden Side, at just denne Forandring fra de 25 pCt. til 30 skulde være af saa overordentlig skadelig Karakter, som det ærede Medlem mener, saa uhyre farlig for Landets Erhverv i Øjeblikket, kan jeg ikke se. Saa meget kan det ikke betyde, om man tager 25 eller 30 pCt. af de store Forretninger, det overhovedet her kommer til at gælde, og hvor Udbyttet har været saa kolossalt, enten det nu er for private Personer eller for Forretninger, at de overhovedet kan falde ind under denne Procent, thi der har de paagældende tjent saa meget, at de ogsaa kan bære denne Forskel. Overhovedet maa man huske paa, at for at Selskaber og Personer kan komme ind under Merindtægtsskatten og saaledes komme til at betale en Skat, der betyder noget, maa deres Udbytte have været kolossalt i den Tid, der er gaaet, og Forholdene har vist, at 1916 var et ganske fortrinligt Aar baade for de Redere, som det ærede Medlem nævnedes, og for Banker, Privatpersoner og Storhandlende i det hele. At de maaske i Aar har en mindre Fortjeneste og maaske kan have nogen Vanskelighed ved at betale Skatten, naar den er særdeles høj, kan gælde for enkelte, men Forholdene er saadanne, at Staten maa tage den Indtægt, som er ganske nødvendig. Naar det ærede Medlem, som angreb dette Forslag, endogsaa sagde, at